

จิตเป็นสากล

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : หลวงพ่อครับ คือมีพระใหม่ฝากมาถามนะ สะว่าจะรู้ได้อย่างไรว่าจิตเป็น
ผู้ชายหรือผู้หญิง แล้วก็เวลาเกิดจะรู้ได้อย่างไรว่าจะเกิดเป็นผู้ชายหรือเป็นผู้หญิงครับ

หลวงพ่ : ความสงสัย สงสัยไปหมดเห็นไหม เรามีความสงสัยไปหมด เวลาคนที่ไม่
เชื่อในศาสนา เขาบอกคนที่เชื่อศาสนานี้เป็นคนโง่ เป็นคนตupid เป็นคนล้าสมัย สิ่งนี้
พิสูจน์ไม่ได้ แต่ถ้าคนเชื่อในศาสนา พอเชื่อในศาสนา เพราะเข้าใจถึงว่า กายกับใจ คนเรา
มันจะคิดได้ก็ต้องมีดวงใจ ที่นี้เวลาดวงใจ เที่ยงกันร้อยแปดพันเก้าจะ จิตหนึ่งดวง จิตก็
ดวงก็ว่ากันไป

นี่พูดถึงเวลาถ้าคนเชื่อ เพราะเชื่อแล้วมันยังไม่มีความจริง เชื่อแล้วยังไม่เข้าใจ
ความเชื่อ ศรัทธาเห็นไหม ถ้าพูดถึงในพุทธศาสนา ศรัทธาเป็นการดึงขบวนเข้ามาถึงตัว
เราเข้ามา คำว่าดึงตัวเราเข้ามาถึงตัวเราเข้าหาวัดใจ เพราะเรามีศรัทธา

ศรัทธาถ้าพูดถึงทางโลกนะ ศรัทธาเป็นห้วงจักร ในพุทธศาสนาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ศรัทธาเป็นอริยทรัพย์ เป็นทรัพย์” ถ้าไม่มีศรัทธาไม่มีความเชื่อ
ชะอย่างหนึ่งจะไม่มีคนมาสนใจพุทธศาสนาเลย แต่เพราะมีศรัทธาความเชื่อเข้ามา เชื่อ
แล้วก็สงสัยอย่างนี้ เชื่อแล้วก็สงสัยว่าเป็นหญิงเป็นชาย

เวลาจิตเราสงบเข้าไปนะ ไม่ใช่ชาย ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ใช่บุคคล
ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา เวลาทำสมาธิเข้าไปจิตเป็นสมาธินี้ มันจะมีเพศหญิงเพศชายไหม
สมาธิของผู้หญิงกับสมาธิของผู้ชายมันมันแตกต่างกันตรงไหน.. ไม่มี ! เวลามันเป็น
มรรคผลนะ เป็นพระโสดาบัน เป็นพระสกิทาคามี เป็นพระอนาคามี ไม่มีหญิงไม่มีชาย

คูลี พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล นางอุบลวรรณา ภิกษุณีเป็นพระอรหันต์ เยอะแยะเลย แล้วภิกษุเป็นพระอรหันต์ เอตทัคคะก็มีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ที่นี้เวลาเป็นผู้หญิงผู้ชาย เวลาแบ่งออกมาแล้วนี่เราสงสัยว่าเป็นหญิงหรือเป็นชาย ถ้าเป็นหญิงหรือเป็นชายมันก็เป็นโดยเวร โดยกรรมใช่ไหม เพราะเกิดเป็นหญิงก็เป็นหญิง เกิดเป็นชายก็เป็นชาย

แต่เกิดเป็นหญิงเป็นชายมันแบ่งแยกโดยสมมุติ คำว่า “สมมุติ” สมมุติคืออะไร สมมุติคือชีวิตจริงเรานี้แหละ เพราะสมมุติเกิดมาเป็นหญิงหรือเป็นชาย พอเป็นหญิงเป็นชาย ทำไมคุณในปัจจุบันนี้คนเป็นหญิงเป็นชาย แล้วทำไมจิตใจเขาไม่พอใจกับเพศของเขาล่ะ ผู้หญิงอยากเป็นผู้ชาย ผู้ชายอยากเป็นผู้หญิงเห็นไหม เยอะแยะไปในสังคม

เวลาในสังคมเขาเป็นผู้ชายแต่เขาอยากเป็นผู้หญิง บางคนเป็นผู้หญิงก็อยากเป็นผู้ชาย จิตใจของเขา จิตใจของแรงปรารถนา ถ้าความปรารถนา ความต้องการของใจ จริตนิสัย เราเห็นกันได้ชัดๆ เลย เวลาเราประพฤติปฏิบัติกัน เราอยากปฏิบัติ เราอยากได้มรรค ได้ผล เราก็ต้องการให้ถึงเป้าหมาย มรรคผลนิพพานคือเป้าหมายนะ

แต่วิธีการเวลาที่จะเข้าไปนะ วิธีการเข้าไปคือ ศีล สมาธิ ปัญญา เราก็ไปสงสัยกันสิ่งนี้ๆ แต่พอเข้าไปถึงเป้าหมายแล้ว จิตใจก็เหมือนกัน จิตใจที่ว่าเป็นหญิงหรือเป็นชาย พอเขาเป็นหญิงหรือเป็นชายแล้วเขายังไม่พอใจในเพศของเขา เพราะอะไร เพราะเขามีแรงปรารถนาอยากเป็นเพศตรงข้าม พออยากเป็นเพศตรงข้ามนะ.. ในสมัยพุทธกาลนะ บัณฑิตเขาทำอะไรไม่ได้ มันมีมาตลอดนะ เพราะแรงปรารถนานี้ไง

“จิตรู้อะไรว่าเป็นหญิงหรือเป็นชาย”

เป็นหญิงหรือเป็นชายนะ เพราะจิตมันไม่มีหญิงและไม่มีชาย แต่เวลาเราเกิดมาแล้วเป็นผู้หญิงก็เป็นผู้หญิงเห็นไหม พระอานนท์เป็นผู้หญิงมาก่อนนะ ในพุทธประวัติพระอานนท์เป็นผู้หญิง แต่เพราะด้วยแรงปรารถนาอยากเป็นผู้ชาย ๕๐๐ ชาติ เปลี่ยนมาเรื่อยๆ จนพระอานนท์เป็นผู้ชาย

นี่ก็เหมือนกัน แต่ที่นี้บอกว่า เราไปแบ่งแยกว่าเป็นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชาย คือว่าเป็นหญิงหรือเป็นชายโดยสมมุติ สมมุติว่าเกิดมาแล้วเป็นผู้หญิงหรือเป็นชาย พอเป็นหญิง

เป็นชายขึ้นมาแล้ว คำว่า “เป็นหญิงและเป็นชาย” พอแบ่งประเภทขึ้นมาแล้ว เรื่องสรีระ เรื่องต่างๆ นะมันแตกต่างกันไป

นี่พอเป็นภาษาโลก ประชาธิปไตย สิทธิเสมอภาค เป็นหญิงต้องทัดเทียมชาย ผู้ชายไม่มีมดลูกนะ.. ผู้ชายออกลูกไม่ได้.. เพราะฉะนั้นผู้หญิงมีหน้าที่ของผู้หญิงใช่ไหม หน้าที่ของผู้ชายใช่ไหม แต่พวกเราคิดกันเอง คิดกันแบบวิทยาศาสตร์ ต้องคิดให้เสมอภาค ไม่มีทาง ! มันเสมอภาคไม่ได้หรอก

เสมอภาคคือความรู้สึก สิทธิเสมอภาคเวลาเขาสำเร็จเป็นพระอรหันต์ด้วยกัน ผู้หญิงเป็นพระอรหันต์ ผู้ชายเป็นพระอรหันต์ นั่นเสมอภาค เสมอภาคตรงนั้น เสมอภาคด้วยหัวใจ

เสมอภาค ภราดรภาพ คือความเสมอภาคของธรรม ถ้าเสมอภาคทางโลกไม่มีทางโลกมีสูงมีต่ำมาตลอด แล้วเราก็คิดว่าเราเป็นประชาธิปไตย ธรรมะ ธรรมาธิปไตย ต้องมีความเสมอภาค

เสมอภาคก็ภวานาสิ ! เสมอภาคก็กำหนดหัวใจสิ พุทโธขึ้นมาละ ถ้าจิตมันเป็นสมาธินี้เสมอภาค พอจิตเป็นสมาธิละ มันเป็นเสมอภาคโดยเป็นสากลเลยนะ ความรู้สึกเป็นสากลนะ ความรู้สึกที่สงบเป็นสากล นั่นนะเสมอภาค แล้วจะไปเรียกร้องเอามาจากใคร ไปเรียกร้องจากข้างนอกมันไม่ได้ เพราะอะไร นิ้วมือคนไม่เท่ากัน ความเกิดของจิตนี้ไม่เท่ากัน แล้วแต่เวรแต่กรรมนะ

ทุกคนอยากจะเกิดกับพ่อแม่ที่มีฐานะทั้งนั้นนะ แต่พวกที่มีพ่อแม่มีฐานะสังเกตุได้ว่าคนรวยนะลูกน้อย คนจนนะลูกเป็นลูกเป็ดเลยนะ โห..เป็ดมันเดินนำหน้าลูกมันเป็นแถวเลย มันเป็นอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะจิตของคนนะ การทำบาปอกุศลมันมากกว่า การทำบุญกุศล

แม้แต่ได้เกิดเป็นมนุษย์นี่ก็เป็นอริยทรัพย์แล้วนะ ถ้าไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์นะ มันจะไปเกิดเป็นสัตว์ เป็นสัตว์นรกอเวจี เพราะจิตมันไม่มีเว้นวรรค จิตมันต้องเกิดตลอด ธรรมชาติความรู้สึก เราไปปิดกั้นความรู้สึกได้ไหม บอกความรู้สึกนี้ไม่มี ความรู้สึกว่า

เกิดเป็นมนุษย์ก็หนึ่งชีวิต พอความรู้สึกนี้เคลื่อนจากออกไป พอจิตวิญญาณนี้เคลื่อนจากออกไป ก็ไปเกิดในสถานะหนึ่ง เพราะความรู้สึกนี้ไม่มีการเว้นวรรค

นี่ไงสิ่งที่ไปเกิดเว้นวรรคนี้มันเป็นเรื่องของจิต ถ้าเรื่องของจิตมันเป็นสถานะของเวรของกรรม พอมันเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมาแล้ว พอมันเกิดขึ้นมา เวลาเสวยภพนะ เวลาผู้ที่ทำบุญทำกุศล พอไปเกิดเป็นเทวดาเขาไม่ชอบกัน เขาไม่ต้องการ ไม่ต้องการเพราะอะไร

เพราะไปเกิดเป็นเทวดา อายุของเทวดานะ ๕ ล้านปี ๑๐๐ ปีของเขาเท่ากับว่า ๑ วันแล้วใน ๑ วันของเขาเท่ากับอายุของเรา ๑ อายุขัย เทวดา ๕ ล้านปี แล้ว ๕ ล้านปีคิดคฤศาสนาพุทธ ๕,๐๐๐ พันปี ๕,๐๐๐ พันปี ! คิดคฤ ๕,๐๐๐ พันปี กับ ๕ ล้านปีเทียบกันได้ไหม แล้วเอ็งจะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกที่มันจะเจออะไร เอ็งก็เจอยุคหินงิ เอ็งไปเจอยุคใหม่ เพราะโลกมันต้องเปลี่ยนแปลงนะ โลกมันก็ต้องปรับสภาพ

พระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ข้างหน้า แต่ท่านไม่มาตรัสรู้ในสภาวะโลกแบบนี้หรอก สภาวะโลกแบบนี้ เวลา ๕,๐๐๐ พันปีแล้วโลกจะเปลี่ยนแปลง พอเปลี่ยนแปลงมันก็ปรับสภาพของเขา คฤ สมัยโบราณของเรา คฤสภาพของป่าเขาสิ นั่นนะพระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ที่นั่น พอมาตรัสรู้ก็ตรัสรู้จักรพรรคนั้น

นี่พูดถึงเวรถึงกรรม เวลาเกิดมาแล้วมันเป็นหญิงหรือเป็นชาย พอมาเป็นหญิงหรือเป็นชายมันก็จริตนิสัยตรงนั้นนะ นี่พูดถึงความเชื่อนะ เป็นหญิงหรือเป็นชายนี่เราพูดถึงผลของวิญญูะ เวลาการเกิดการตายผลของวิญญูะ เราเกิดมาคฤ เราเกิดมาเป็นผู้ชายแล้วมีสิทธิด้วย คือมีสิทธิได้บวช คฤ เวลาได้บวชขึ้นมา พ่อแม่ได้บุญจากชายผ้าเหลืองเพราะอะไร เพราะลูกบวช นี่พูดถึงบุญนะ นี่แยกให้ดูว่าเวลาบวชขึ้นมา ในพระไตรปิฎกบอกว่าเพราะลูกบวชนะ พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป

ลูกบวชนี้ได้บุญมากนะ ได้บุญมากได้บุญตรงไหน ก็ไม่ได้ไปทำบุญแล้วได้บุญตรงไหน แล้วเวลาทำบุญกุศล คฤ เสียสละทำทานเป็นล้านๆ ๑๐ ล้านๆ นะ ลูกศิษย์หลวงตานะเช่นเช็ดที่ ๓๐-๔๐ ล้านนะ เดี่ยวจะว่าทำบุญเป็นล้านๆ จะไม่มี แต่สิ่งนั้นมันเป็นความเชื่อ เป็นศรัทธาของเขา เรามีมากมีน้อยเราก็ทำประสาของเรา

แต่เวลาลูกมาบวช ๑๖ กัปป เพราะอะไร ๑๖ กัปปเพราะเลือดเนื้อเชื้อไขนี้ ลูกบวชเท่ากับพ่อแม่บวช ไข่นี้ฟองนั้น กับสเปิร์มกับอสุจินั้นปฏิสนธิในไข่ ปฏิสนธิวิญญาณ ปฏิสนธิเข้าเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์ พอเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์เกิดขึ้นมาฟักตัว ๕ เดือน กินเลือดเนื้อเชื้อไข กินเลือดคนะ กินน้ำนม น้ำเลือดอยู่ในครรภ์ เวลาคลอดออกมา ก็กินนมก็กินเลือดของพ่อของแม่ กินนมจากหัวอก แล้วมันเติบโตขึ้นมา แล้วเอาสิ่งนี้มาค้าศานา คูตี เวลาพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ถ้าพระภิกษุขาดจากพระ ๕ องค์ ๑๐ องค์ ไม่มีพระบวชไม่ได้

ในสมัยลังกาเป็นเมืองขึ้น มีแต่เณรอยู่เท่านั้นนะ ต้องเอาสยามวงศ์ไปบวชพระที่ลังกาขึ้นมา นี่ไง สิ่งนี้มาค้าศานา มันสืบทอดชีวิต สืบทอดอายุขัยเห็นไหม เหมือนยารักษาโรค มีโรคภัยไข้เจ็บ ถ้ามียารักษาโรคมันถึงจะหายได้ ถ้าไม่มียา ไม่มีการรักษาโรค สิ่งนั้นจะหายได้อย่างไร

ธรรมะรักษาหัวใจของคน แล้วผู้ที่รักษาธรรมะละ ภิกษุไง ภิกษุรักษาธรรมะเวลามาบวช คำศานาก็เอาเลือดเนื้อเชื้อไขมาค้าศานาให้อายุของศานาสืบทอดไป พ่อแม่มาค้าศานา คำศานาก็เหมือนรักษาธรรมะไว้ให้กับสังคมโลก ได้บุญตรงนี้ไง !

ถ้าได้บุญตรงนี้ สิ่งที่เราบวชมา เราได้บุญกุศล บุญกุศลเกิดจากการกระทำขึ้นมาที่เราได้มาบวชเป็นพระแล้ว แล้วบวชเป็นพระแล้วได้อะไรต่อไปละ.. ได้อะไรต่อไป ก็ได้ทุกขังใจ ได้ออดข้าวใจ ได้ความลำบากใจ

สิทธิหน้าที่คือสถานะ สถานะของพระ พอสถานะของพระแล้วด้วยความเชื่อมั่นของเรา ด้วยความศรัทธาของเรา เราศรัทธาแล้วก็บวชเป็นพระ พอได้บวชเป็นพระขึ้นมาแล้ว เราจะทำอย่างไรต่อไป

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอหิภิกขุ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่า การ พอสิ้นกิเลสแล้ว “เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด”

แต่เวลาพวกที่ฟังเทศน์แล้วศรัทธา “เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด เพื่อปฏิบัติธรรมให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์”

นี่ก็เหมือนกัน พวกเราบวชขึ้นมาบวชด้วยศรัทธาจิตศรัทธาธรรม ด้วยสงฆ์ยกเข้ามาห่ม เราก็บวชมาเป็นพระ เป็นพระนี่พ่อแม่ได้บุญ บุญคืออะไร บุญคือสิ่งที่เป็นอามิส คือสิ่งที่เป็นการกระทำ มันเกิดบุญ เกิดบุญคือจิตใจมันได้กระทำ เทวดา อินทร์ พรหม อนุโมทนาสาธุการนะ

เวลาศาสนารุ่งเรือง คุณิ เวลาเขาสร้างวัดกัน เขาเอาพระมาตั้งไว้ในโบสถ์ เอายักษ์ มาต่างๆ นั้นเพื่ออะไร เพื่อต้องการให้รักษา หน้าโบสถ์หน้าวิหารเขาจะมีรูปเคารพต่างๆ เพื่อปกป้องศาสนา พวกนี้เขาปกป้องศาสนาเพราะอะไร อย่างเราไง ถ้าเราไม่เจ็บไข้ได้ป่วย เราก็ไม่เห็นเรื่องความสำคัญของยา ที่นี้ เทวดา อินทร์ พรหม เขาเข้าใจของเขา ถ้าใครศึกษาธรรมขึ้นมาแล้วปฏิบัติธรรมขึ้นมา พอจิตใจมันเป็นธรรมขึ้นมาแล้วเทศนาว่าการ เขาได้ประโยชน์ตรงนี้

เวลาทางโลกเขาฟังเพลงแล้วเขามีความชื่นใจ ฟังเพลงแล้ว แหม.. เขาอินนะ อู้ฮู... น้ำหูน้ำตาไหลเลย นั่นเขาฟังเพลงนะ แต่เวลาเทศนาว่าการ เทวดาเขาได้ยินของเขา พูดถึงธรรมนะ เรื่องอริยสัจ.. ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคต่างๆ เขาได้ยินของเขา เขามีความสุขของเขา เวลาเทศนาว่าการ ไม่ใช่ฟังเฉพาะเรา จิตวิญญาณก็มี เพราะในโลกนี้มันไม่มีที่ว่างเลย แต่มันคนละมิติที่เรามองไม่เห็น ถ้าเราทำคุณงามความดี เขาเห็นกับเรานะ เขาส่งเสริมเรานะ เขาชื่นใจไปกับเรา

ฉะนั้นเราบวชเป็นพระแล้วพ่อแม่ได้ ๑๖ กัป แล้วทำอะไรต่อไปล่ะ เราบวชเป็นพระแล้ว “เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด เพื่อปฏิบัติธรรมให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์” นี่เหมือนกัน พอเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว พอจิตมันสงบขึ้นมา นั่นนะมันจะรู้เลยว่าจิตนี้เป็นหญิงหรือเป็นชาย ความรู้สึกมันเป็นอย่างไร แล้วทำไมถึงเป็นหญิง ทำไมถึงเป็นชาย เป็นหญิงหรือเป็นชายนี้มันเกิดด้วยสถานะกรรม แต่มันเปลี่ยนแปลงได้ อย่างเช่นพระอานนทที่ยังเปลี่ยนแปลงจากผู้หญิงเป็นผู้ชายได้

นี่ก็เหมือนกัน จิตที่มันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ชำระล้างมันได้ แล้วชำระล้างมันด้วยอะไรล่ะ ชำระล้างมันด้วยพุทธศาสนา ชำระล้างด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา แล้ว ศีล สมาธิ ปัญญามาจากไหน สมาธิในหนังสือไซ้ไหม มันก็คือสมาธิ ปัญญาหรือ.. ปัญญาก็ตกจากคอมพิวเตอร์ก็ได้ คอมพิวเตอร์เดี๋ยวนี้ปัญญามันดีกว่าเรา สร้างสถานะ

อะไรก็ได้ ใช้อย่างนั้นมันเป็นสถานะของโลกียะ สถานะของวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ทำให้ชีวิตนี้สะดวกสบายขึ้น แต่วิทยาศาสตร์แก้กิเลสไม่ได้

คนสมัยโบราณเขาต้องปากกัดตีนถีบนะ สภาพแวดล้อมก็ดี จิตใจคนก็ดีงาม ทุกอย่างดีงามไปหมดเลย แต่คนมองว่าเป็นสถานะของคนมีความทุกข์ เพราะมันไม่มีความสะดวกสบาย เดียวนี้สะดวกสบายหมดนะ เวลาเหลือเฟือเลย แล้วก็นั่งเป็นโรคซึมเศร้ากัน ไปหาหมออะ กลายเครียด.. ตอนนี้อารักขาโรคจิตขายดีมาก

ไหนว่ามีความสุขใจ ชีวิตคนมันเร่งรีบ ทุกวันมันเครียดไปหมด นี่พูดถึงว่าสถานะ ความสุขของทางโลกที่เขามองกัน ทางวิทยาศาสตร์ไง เพราะวิทยาศาสตร์ทำให้มันมีความเจริญรุ่งเรือง ทำให้สะดวกสบาย สะดวกสบายมันพิสูจน์ไม่มีวันจบหรือ นี่ผลของวิญญูะ

ผลของวิญญูะคือการเกิดและการตาย คือเรื่องของโลก แต่ผลของธรรมละ ผลของหัวใจละ ถ้าผลของใจเราปฏิบัติมาแล้ว “เธอจงเป็นภิกษุมาเกิด เพื่อปฏิบัติให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์” ที่นี้เราบวชมาแล้ว เราปฏิบัติไปเราจะเห็นของเราเองถ้าจิตมันสงบนะ

แล้วพอคนมันจิตสงบแล้ว จิตถึงที่ฐิติจิต มันจะรื้อค้นข้อมูลของมันนะ ถ้าเห็นอดีตชาติเห็นอะไรต่างๆ เดียวจะรู้ว่ามันเป็นหญิงหรือเป็นชาย ใครเป็นหญิงใครเป็นชายมา ใครปฏิบัติอย่างไร มันเปลี่ยนแปลงได้ เพราะมันทิลุ ทิลุในพระพุทธศาสนา ทิลุว่าในโลกนี้ตายแล้วศูนย์ ไม่มีสิ่งใดๆ เลย อีกทิลุหนึ่งก็ว่าตายแล้วต้องเกิด แต่ผิดทั้งคู่ ผิดทั้งคู่เพราะอะไร

เพราะว่ามนุษย์ต้องเกิดเป็นมนุษย์ไง ผู้หญิงต้องเกิดเป็นผู้หญิงตลอดไป ผู้ชายต้องเกิดเป็นผู้ชายตลอดไป สัตว์ต้องเกิดเป็นสัตว์ตลอดไป ไม่ใช่ ! ไม่ใช่ ! เกิด.. เกิดจริงๆ แต่เวียนตายเวียนเกิดไปตามเวร ไปตามกรรม

เพราะท้าวโฆสกเคยเกิดเป็นหมา แต่เพราะพระปัจเจกพุทธเจ้า.. มีคนนิมนต์ไปฉันข้าว แล้วมันตามไปตามมาด้วยการเห่าหอน เพราะไปคาบจิวรมาฉันข้าวตลอด ถึงเวลาออกพรรษาแล้ว พระปัจเจกต้องออกธุดงค์ ด้วยความรักความผูกพันนะมันหอนจนตาย พอตายขึ้นมาแล้วไปเกิดเป็นเทวดา หมา ! ท้าวโฆสกเคยเกิดเป็นสุนัข เคยเกิดเป็น

หมา แล้วไปเกิดเป็นเทวดาชื่อท้าวโสมกที่มีเสียงเพราะที่สุด นี่การเวียนตายเวียนเกิด จากหมาไปเกิดเป็นเทวดา ก็เวียนไป

นี่ก็เหมือนกัน ผลของวิญญูะ ผลของการเกิดและการตาย ธรรมะมาแก้ที่นี้ เราอย่านอนใจ เรานอนใจกันเกินไปนะ ถ้านอนใจกันเกินไป อย่างวานี้ บวชแล้วพ่อแม่ได้ ๑๖ กัป โอ..ได้บุญแล้ว บวชให้พ่อแม่ พ่อแม่ได้บุญแล้ว จบ ! นี่บวชให้พ่อแม่ได้บุญ ได้บุญ เพราะอะไร เพราะเรามีบุญกุศล เราเกิดเป็นชาวพุทธ พบพระพุทธศาสนา

เกิดเป็นชาวพุทธนะ ได้พบพระพุทธศาสนา คนที่เกิดนอกลัทธิต่างๆ ที่เขาไม่เชื่อในเรื่องศาสนาเขาก็ไม่ได้ทำอย่างนี้ แต่เขาก็ทำความดีของเขาว่าเขาเลี้ยงพ่อแม่ตามลัทธิความเชื่อต่างๆ เขาทำตามความเชื่อของเขา แต่ถ้าความเชื่อของเรา เพราะความเชื่อของเราคือศรัทธา แล้วเกิดในพุทธศาสนา เป็นประเพณีวัฒนธรรม

เพราะสมัยตั้งแต่พุทธกาลมาแล้วก็มีการบวช การบวชเพื่อภิกษุสงฆ์ บวชเพื่อศึกษารธรรมะ เพื่อให้คนมีวัฒนธรรมประเพณี ถ้ามีวัฒนธรรมประเพณีบวชแล้วเป็นคนสุข เป็นคนสุขเพราะได้ศึกษา

ศึกษาเห็นใหม่ คุณิ พระพุทธเจ้าสอนเรื่องนวโกวาท เคารพการะทิส ไปเห็นพวกพราหมณ์ พราหมณ์เขากราบทุกวันเลย พระอาทิตย์ขึ้นเขาก็กราบแล้วกราบอีก พระพุทธเจ้าไปเรื่การะทิสเหมือนกัน แต่ทิสของเราไม่เป็นอย่างนี้ละ ทิสของเรา ทิสข้างบนเป็นพ่อแม่ ทิสซ้ายทิสขวาเป็นเพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง เราบริหารทิสเห็นใหม่

นี่ไง สิ่งต่างๆ ที่มาศึกษานวโกวาท ศึกษาเพื่อให้เราได้มีปัญญาไง พอเราศึกษาธรรมะขึ้นไป ธรรมะนี้ย้อนกลับมาที่เรานะ เราจะมีฐานะดีสูงส่งขนาดไหน แต่ถ้าความสุขความทุกข์ในหัวใจเรา มันเป็นคุณค่าความจริงของเรา ศาสนาพุทธจะสอนที่นี้สอนให้เราเป็นคนสุข เป็นทิด เป็นบัณฑิต เป็นผู้รู้ รู้ด้วยการดำรงชีวิตของโลกๆ นี่ไง แต่เราจะไม่รู้ถึงจิตใจเราเลย

เห็นใหม่เรายังสงสัยว่าผู้หญิงผู้ชายอย่างไร จิตนี้เป็นหญิงหรือเป็นชาย จิตนี้แบ่งแยกอย่างไร ไม่มีหรอก ! จิตก็คือจิต ปฏิสนธิขึ้นมาแล้วถึงเป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์ขึ้น

มาแล้วมันก็ไปตามสภาวะเป็นหญิงหรือเป็นชาย สภาวะอย่างนั้น แล้วเราแก้ไขความจริงของเรา เราต้องย้อนกลับมาที่นี้

ถ้าจะแก้ไขความจริงของเรา พุทธศาสนาสอนศีล สมาธิ ปัญญา ทางโลกเขา ทาน ศีล ภาวนา เขามีทานของเขา เขามีศีลของเขา เขากาวนาของเขา ของเรานะ ศีล สมาธิ ปัญญา เพราะศีลของเรามีอยู่แล้ว

คูตี พระกรรมฐานเวลาเทศน์ไม่ใช่เทศน์เรื่องศีล.. เรื่องศีลเรื่องทานไม่ต้องเทศน์ เพราะชาวพุทธเรามีอยู่แล้วไง โดยความเป็นจริงวัฒนธรรมของเรา ชาวพุทธเป็นผู้เสียสละ ชาวพุทธเป็นผู้เห็นผลเห็นประโยชน์กับสังคมใช้ไหม ถ้าสังคมดี สังคมมีความสุข เพราะทุกคนอยากเสียสละ

เราเกิดไม่ทันนะ ถ้าเราเกิดทันนะ สมัยโบราณเขาไม่มีตลาดนะ พุทธศาสนาเขาไม่มีการซื้อขายแลกเปลี่ยน ไม่มีเลย เขามีแต่การให้ แล้วพอโลกเจริญขึ้นมา เขาต้องมีเงิน มีทองขึ้นมา ซื้อขายแลกเปลี่ยนมา พอมีซื้อขายแลกเปลี่ยนต่างๆ ขึ้นมา มันเป็นเรื่องโลกแล้ว เห็นไหมสิ่งที่เป็นเรื่องโลก การซื้อขายแลกเปลี่ยนต่างๆ มันก็ต้องมีศีล ฉะนั้นในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ในวัฒนธรรมประเพณีมีมาอยู่แล้ว แต่มันไขว้เขวไปเพราะโลกเป็นใหญ่

แต่ตอนนี้ถ้าเรามาจะเข้าเรื่องศาสนา เราต้องเอาธรรมเป็นใหญ่ ถ้าธรรมเป็นใหญ่ ธรรมมันคืออะไร ธรรมะคืออะไร เห็นไหมเขาบอกธรรมะเป็นธรรมชาติ โอ๊ย..ถ้าเป็นธรรมชาติ เราไม่ต้องทำอะไร กูก็นอนอยู่ที่นี่ เพราะกูเกิดตายก็ธรรมชาตินะ ธรรมะเป็นธรรมชาติ.. ธรรมชาติไม่ทำอะไรเลยนะ มันเป็นเอง.. มันเป็นเอง.. มันมาเอง มันก็เหมือนกับเวรกรรมมันไหลมาจากช่องคลอด นั่นนะมันมาเอง มันจะมาเองได้อย่างไร เวลาคนรวยๆ คนอยากไปเกิดที่นั่นนะ นี่คนเราเกิดจากเวรจากกรรม

กรรมคือการกระทำ แรงขับในอวิชชา แรงขับนี้ปฏิสนธิ คูตีคนเป็นหมัน คูตีพวกที่เป็นหมันเขาไม่มีลูก ทำไมเขาไม่มีลูกล่ะ แล้วทำไมจิตเราปฏิสนธิในไข่ล่ะ มันเป็นเวรเป็นกรรมเพราะคนมีเวรมีกรรม แต่กรรมดีกรรมชั่ว ถ้ากรรมดีมันก็ขับมาประสาเรา พอเราขับมาแล้วนี่ เราก็มาศึกษาธรรม ศึกษาธรรมเพราะอะไร เพราะเรามีบุญของเรา มีบุญของเราตรงไหน

บางคนบวชเพราะโดนบังคับ บางคนบวชเพราะเราพอใจอยากจะบวช แต่บางคนนะ บางคนเราได้รับปัญหาเยอะมาก อยากบวชๆๆๆๆ พ่อแม่ไม่ให้บวชนะ พวกที่อยากบวชคืออยากพ้นทุกข์ไง พ่อเขาไปมีเหตุการณ์บีบคั้นในสังคม ในทางโลกของเขา เขาเห็นว่าเรื่องนี้ดีขึ้นไปถึงที่สุดแล้วนะ มันก็เป็นสมบัติสาธารณะ ดันรันถึงที่สุดแล้วนะเป็นสมบัติของใคร

เขาเห็นคุณงามความดีของจิตของเขา เขาก็อยากจะบวชตอนนี้ แต่เขาบวชไม่ได้ เพราะเขาต้องมีเรื่องรับผิดชอบ แม่แก่เฒ่า แม่คนเดียว เขาดูแลกันมาตลอด นั้นเขามีโอกาสของเขา ถ้าเขาภรรยาของเขา เขาทำใจของเขา มันถึงมีหน้าที่นะ เพราะของอย่างนี้ ถ้ามันเป็นจริงได้..

พระกัศสปะเป็นลูกชายคนเดียว พ่อแม่อยากให้มีครอบครัวมาก แต่ไม่ยอมมีเลย อยากจะบวช แต่ด้วยคิดถึงความกตัญญูกตเวทีของพ่อแม่ บุญคุณของพ่อแม่ ยอม.. ก็ไปขอลูกสาวมา ลูกสาวก็มีความคิดเหมือนกันเลย อธิษฐานเลยว่าเราแต่งงานกันแต่เราจะไม่มีเพศสัมพันธ์กัน เอาดอกกุหลาบหรือดอกอะไรจำไม่ได้ อยู่ในพระไตรปิฎก เอาวางไว้อยู่ตรงกลาง ว่าเราจะอยู่ด้วยพรหมจรรย์ รออย่างนั้นนะ รอจนพ่อแม่แก่เฒ่า อุบัติจาก จนพ่อแม่ตายหมดคนะ

พอพ่อแม่ตายหมดรับสมบัตินี้จะกลายเป็นเศรษฐีนะ.... แจกๆๆๆๆ พอ ๒ คนรับมรดกแล้วนะ เราตกลงกันว่าแจกให้หมดเลย แจกไปหมดเลยนี้ สามก็คือพระกัศสปะก็ออกบวช ภรรยาที่ออกบวช ออกบวชแล้วประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนถึงที่สุดพระกัศสปะเป็นผู้ทำสังคายนา พระกัศสปะ เป็นผู้เฒ่าเห็นไหม เวลาอายุ ๘๐ ถึงธุดงค์วัตร

“กัศสปะเอ๊ย...เธอก็มีอายุปานเรา เธอก็เป็นพระอรหันต์แล้วทำไมต้องธุดงค์อยู่ล่ะ”

พระกัศสปะบอกพระพุทธเจ้าเลยนะ

“ข้าพเจ้าถือไว้เพื่อเป็นคติ เพื่อเป็นแบบอย่างของอนุชนรุ่นหลัง”

ได้เป็นเอตทัคคะในทางด้านธุดงค์วัตรนะพระกัศสปะนี่ นี่ไง เวลาคนเขาอยากบวช อยากบวชนะ แต่เขายังไม่ได้บวชเพราะเขายังไม่ได้ศึกษา แต่ถ้าเราศึกษา เราเข้าใจ

ของเราแล้ว ในสมัยพุทธกาลก็มีอย่างนี้ มีคนที่อยากจะบวชมากแล้วไม่ได้บวช แล้วมีคนพยายามทรงความศรัทธาของตัวเองไว้ พยายามทรงศรัทธาไว้ถึงที่สุด จนอุปฐากพ่อแม่ จนพ่อแม่ตายหมดแล้ว พ่อแม่ตายหมดแล้วสุดยอดเลย เพราะพ่อแม่อบอุ่นกับลูกใช้ใหม่ ลูกก็มีสมบัติ ลูกก็มีครอบครัว สมบูรณ์เต็มที่หมดเลย แต่ไม่รู้ว่าลูกนี่ฉลาดกว่า อยู่พรหมจรรย์ไง คือแต่งงานกัน แต่ถือพรหมจรรย์ด้วยกันทั้งคู่

พรหมจรรย์หมายถึงว่าศีล ๕ คือมีครอบครัวได้มี กามะ สุมิฉณาจาร ถือศีล ๘ คือพรหมจรรย์ ไม่มีเพศสัมพันธ์ ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น อยู่จนพ่อแม่ตายหมด พ่อแม่ตายหมดด้วยความสุข พ่อแม่ก็ได้บุญกุศลไป เพราะตายด้วยความสุขใช้ใหม่ เราเวลาตายด้วยความสุขใช้ใหม่ ตายด้วยคุณงามความดี อัฐย...ไปแล้วสุขสบาย

ถ้าตายด้วยความเครียด ตายด้วยความวิตกกังวล ตายด้วยความทุกข์ จิตใจมันหนักนะ วิตกกังวล ทุกข์ เวลาโมโห จิตใจเราหนักไหม เปรียบเหมือนก้อนหินเลย โยนลงน้ำไป ต่อมา... ถ้าจิตใจเรามีความสุขนะ เปรียบเหมือนปุยปุยเลย เป่าลอยขึ้นเลย จิตใจคนนะ วัดได้เลย วัดที่ความรู้สึกอันนี้ พอส่งพ่อส่งแม่เรียบร้อยหมดคนนะ แล้วแจกสมบัติหมดเลย พอแจกสมบัติหมดแล้วก็ออกบวช

ในสมัยปัจจุบันเรา ในวงการกรรมฐานของเรานี้ก็มีหลวงปู่พรหม หลวงปู่พรหม เป็นนายฮ้อย นายฮ้อยทางภาคอีสานหมายถึงพ่อค้าใหญ่ นายฮ้อยหมายถึง ต้อนโค ต้อนควาย มาขายทางภาคกลาง มีสมบัติมหาศาลเหมือนกัน แล้วออกบวชเหมือนกัน หลวงปู่พรหมนี่

คำว่า เราเทียบยกพระกัสสปะในสมัยพุทธกาล ก็มีคนมีความรู้สึก มีความนึกคิดอย่างนี้ ในสมัยปัจจุบันก็มี แต่ในสมัยปัจจุบันก็มีหมายถึงว่าผู้ที่มีความมั่นคงนะ แล้วเวลาบวชไปแล้ว เวลาเราอยู่ทางโลก เราใช้ชีวิตปกติธรรมดา เวลาบวชไปแล้วเรามีธรรมวินัยนะ เรามีกฎกติกาณะ เราทำสิ่งใด มีกฎกติกาขึ้นมา

คูลี ยกตัวอย่างนะ อาจารย์สิงห์ทอง ท่านเป็นคนที่แบบว่านักเลงมาก แล้วเวลาบวชขึ้นไปนะ ญาติบอกว่าบวชไม่ได้หรอก ญาติก็ทำทายกัน บอกว่าถ้าบวชได้นะ ถ้าครบพรรษานะจะให้มาจี๋ใส่ที่นอนเลย แล้วเวลาท่านบวชไปแล้วนะ ท่านก็อยู่แค่พรรษาเดียวนะ สวดมนต์ สวดพร นี่ท่านเล่าในประวัติของท่านเอง ท่านเล่ากับลูกศิษย์ลูกหาของ

ท่านมา เวลาสวดมนต์ทำวัตรจิตมันลงหมดนะ เวลาทำวัตร จิตมันลงเป็นสมาธิ โอ้... มีความสุขมาก

คิดดูสิ เราทำภาวนาเกือบตายยังไม่ได้เลย เรานั่งกันเกือบเป็นเกือบตายนะ จิตเคยสงบบ้างไหม ท่านสวดมนต์ก็ได้ ทำอะไรก็ได้ อู๋...มันง่ายขนาดนี้วะ ถ้ามันง่ายขนาดนี้นะ ปฏิญาณตนเลยนะ ปฏิญาณเลย ตั้งสัจจะเลย ถ้ามันง่ายแบบนี้ บวชตลอดชีวิต

พอบอกบวชตลอดชีวิตแค่นั้นนะ เกลี้ยงเลยนะ ! ทำอย่างไรก็ไม่ลง จิตอย่างไรก็ไม่ลง นี่ไง เราจะบอกว่าที่เราบวชขึ้นมาแล้ว พอจิตใจเราทรงศรัทธานี้ได้ในเรื่องต่างๆ มันจะดีมาก ที่นี้พอเราทำของเราขึ้นมา เวลาเรามีศรัทธามีความเชื่อต่างๆ มันจะมีความสุขนะ แต่พอเราตั้งกฎตั้งระเบียบขึ้นมา มันหมดเลยนะ

แต่ก่อนหน้านั้น เวลาตั้งกติกา เวลาสวดมนต์สวดพร มันเป็นกุศลนะ เวลาทำวัตร ท่านบอกทำวัตรจิตก็ลง ทำอะไรก็ลง จะทำอะไรมันก็ดีไปหมดเลย แล้วจิตมันลงนะ เวลาลงแล้วมันมีความสุขมาก เวลาเราทุกข์เราก็คิดมาก เราก็ทุกข์ยากใช้ใหม่ เวลาเราสบายใจ เราสบายใจใหม่ เวลาสบายใจใหม่แล้วโล่งๆ นี่สบายใจใหม่

แล้วสมาธิมันมีความสุขมากกว่านั้น สมาธิไม่ใช่สบายใจนะ สมาธิคือตัวมันเอง ปล่อยาวง ปล่อยาวงภาระ ความคิด.. ความคิดเกิดจากจิต.. ความคิดเกิดจากจิต อย่างเช่น คลื่นหรือไฟฟ้า ไฟฟ้ามันเข้าไปในเครื่องใช้ไฟฟ้า มันจะใช้ประโยชน์ตามนั้น เข้าไปในหลอดไฟ เข้าไปในเครื่องกำเนิดต่างๆ

นี่เหมือนกัน พลังงานคือตัวจิต พอตัวจิตมีความคิด ความคิดก็ทำให้เราฟุ้งซ่าน พุทโธๆ พอจิตมันลงมันทิ้งหมดใจ มันกลับมาเป็นพลังงานเพียวๆ ไฟฟ้าสถิตย์ มันไม่ใช่ไฟฟ้าที่เข้าไปในเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ กันไป เครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ ที่มันแสดงออกนั่นคือความคิดของเรา ความฟุ้งซ่านของเรา ขณะสวดมนต์มันลง พอมันลงนี้สวดมนต์ไม่ได้ พอลงแล้วมีความสุขมาก นี่คือตัวจิตไง ตัวจิตคือตัวที่เป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิคือตัวจิต

แต่ในปัจจุบันเราไม่มีสมาธิ เพราะว่าพลังงาน มันเข้ากับความคิดเราตลอดเลย ความคิดมันก็ปั่นป่วนตลอด เวลาทำนสวดมนต์ท่านลงได้ พอลงได้ตลอด โอ้โฮ...มันง่ายขึ้น ทั้งๆ ที่สมาธินี้ทำยากนะ สมาธินี้ทำยาก

ไอ้ที่ว่าสมาธิโดยปุถุชน สมาธิที่เรามีอยู่แล้วนะ สมาธิคือจิตตั้งมั่น สมาธิคือเรามีสติ มีสติแล้วเราควบคุมตัวได้คือสมาธินะ แต่สมาธิแบบนี้เป็นสมาธิแบบปุถุชน สมาธิแบบสามัญสำนึกไง

แต่ถ้าเป็นสมาธิในพุทธศาสนา สมาธิคือจิตมันปล่อยวาง มันจะมีความสุข พอมีความสุขเห็นไหม พอบอกว่า “ถ้ามันง่ายอย่างนี้ บวชตลอดชีวิตเลย” เพราะอยากลืนกิเลสเหมือนกัน พอถึงเวลานะมันต่อต้าน ท่านบอกว่าทำยากขึ้นมา แต่ถึงที่สุดแล้วท่านก็ทำถึงที่สุดแห่งทุกข์ ท่านเสียชีวิตไปแล้ว เผลอแล้วกระดูกท่านกลายเป็นพระธาตุ

คำว่า “พระธาตุ” นี่คือวัตถุ นี่คือผลการยืนยัน แต่หัวใจของท่านสำคัญกว่า นี่พุทธศาสนา ความเสมอภาค ความเป็นต่างๆ แล้วถึงที่สุดแล้วจิตเป็นหญิงเป็นชาย คำว่า “จิตเป็นหญิงเป็นชาย” มันเป็นสมมุติ อย่างเช่น สมมุติมนุษย์เราใช้เวลาปฏิบัติกันนะ นั่นสักแต่ว่า โนนก็ไม่ใช่เรา นี่ก็ไม่ใช่เราละ

ใช่ ! แต่ถ้าคนที่เริ่มจากการปฏิเสธเลย มันจะไม่ได้สิ่งใดเลย เริ่มต้นมันต้องมีหลัก มีเกณฑ์มีหลักมีฐานก่อน หลักฐานของเราเห็นไหม เช่น นั่นว่าเป็นพระใหม่.. เป็น ! เราบอกว่า เป็นพระสักแต่ว่าสิ สักแต่ว่าเป็นพระทำอะไรก็ได้ตามสบายใจ มันจะได้ไหมล่ะ แต่เขาอ้างว่า “พระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น”

พระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น เพราะจิตใจของคนมันสมควรที่จะเป็นอย่างนั้น พอสมควรพระพุทธเจ้าถึงสอนอย่างนั้น เพราะเขามีหลักมีเกณฑ์ของเขา คือจิตเป็นสมาธิ จิตมีปัญญาของเขา ถึงที่สุดพระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้นไป ถ้าจิตมันพิจารณาตาม มันปล่อย มันปล่อยขึ้นมามันถึงเป็นประโยชน์

แต่ถ้าจิตของเรา พอคำว่า “สักแต่ว่า” สักแต่ว่าเป็นเรื่องข้างนอกนะ แต่จิตของเรา นี่ขุ่นมัว แล้วจิตของเราขุ่นมัว มันจะสักแต่ว่าได้ไหม ไม่ได้หรอก ! มันเหมือนกับเราเป็น

หนี แล้วบอกว่า สักแต่ว่า ไม่มีหนีกัน มีใครยอมไหม ? มีใครยอมมั่ง จันเป็นหนี.. หนีนี้ เป็นสักแต่ว่านะ ขอให้ยกเลิกกันไป มันเป็นไปได้

ที่นี้คำว่า “สักแต่ว่า” ของพระพุทธเจ้านะ เราเป็นหนี แต่เราใช้หนี เราใช้หนีด้วยอะไร เราใช้หนีด้วยปัญญาของเราไง ด้วยสติปัญญาของเรา แล้วมันเข้าไปบริหารจิตเดิมแท้ จิตเดิมแท้นะไอ้ตัวพลังงานนั้นนะ ถึงตัวพลังงานที่ว่ามันไม่เข้าไปในความคิด พลังงานนี้ไม่เข้าไปในเครื่องใช้ไฟฟ้า เวลาเข้าไปในเครื่องไฟฟ้ามันเป็นกิเลสหายๆ

แต่พอมันปล่อยหมดแล้ว เป็นตัวของจิตนะ จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส.. จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส พลังงานเพียวๆ ที่สะอาดๆ นี้ตัววิชา

ตัวมันเองก็ยังข้องตัวมันเองอยู่ ฉะนั้นพอตัวมันเองข้องตัวมันเองอยู่ จะทำลายตัวมันเองอย่างไร พอเข้ามาทำลาย ถ้าเวลามันเข้ามาทำลายตัวมันเองนะ จะต้องเข้ามาทำลาย ถ้ามันไม่เข้ามาทำลายตัวมันเองมันเป็นภวาสวะ มันเป็นภพ ไฟฟ้ามีไหม.. มี ! ความรู้สึกมีไหม.. มี ! พอมีแล้วทำอย่างไรต่อ มีแล้วเราจะไปไหนล่ะ มีแล้วเราก็ก็น่าไปเกิดใจ

แต่ถ้าทำลายไฟฟ้าหมดเลย ทำไมล่ะ ทำลายหมดเลย ทำลายหมดแล้วก็มีนะ ทำลายแล้วก็มี มีอะไร.. มีธรรมชาติ มีสังขารที่ว่า ไม่ใช่สักแต่ว่า ! อะไรก็สักแต่ว่า ๆ สักแต่ว่า นะ

เวลาพวกเราอังกันนะ อ้างว่าพระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น.. พระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้นคือสอนผู้ที่มีวุฒิภาวะที่มีปัญญา แต่พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนทั่วไปไง แม้แต่ในสังคมโลกนะ ไม่ขีด ปีน มีด ต้องเก็บไว้พ้นมือเด็ก บอกว่า อ้าว... สิทธิเสมอภาค ปีนไว้ไหนก็ได้ ปีนโยนทิ้งไว้ที่ไหนก็ได้ เด็กมันจับมันเล่น มันก็เสียหายหมดนะ

นี่ก็เหมือนกัน สักแต่ว่า สักแต่ว่าของใคร นี่เวลาเขาอ้างพระไตรปิฎก อ้างต่างๆ อ้างสิ่งนั้นมา คำว่า “อ้างพระไตรปิฎก” ศึกษาไม่ได้ศึกษามาเพื่อเป็นสมบัติของเรา จะอ้างอิงเพื่อเปรียบเทียบ แต่ถ้าศึกษาว่ามันเป็นอย่างนั้น เราต้องทำอย่างนั้น เราเป็นอย่างนั้นหรือยัง จิตใจเราพร้อมอย่างนั้นแล้วหรือยัง

เวลาเราปฏิบัติเราต้องมีศีล ศีลคือความเป็นปกติของใจนะ ถ้าเราไม่มีศีล คนที่เข้มแข็งไม่มีศีลเขาก็ทำสมาธิได้นะ พอเขาทำสมาธิได้นะ จิตเขามีพลังงาน เขาทำความชั่วได้นะ อย่างเช่น พวกคุณไสยต่างๆ การกระทำต่างๆ มันต้องใช้สมาธิ ถ้าไม่ใช้สมาธิ นะมันเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์

แต่ถ้าเป็นเรื่องสมาธิ มันเป็นเรื่องของนามธรรม พอเป็นเรื่องนามธรรมมันเกี่ยวกับอะไร เกี่ยวกับนามธรรมในใจของเรา มันทำลายคนอื่นได้นะ แต่ถ้ามีศีลทำอะไรไม่ได้นะ ถ้ามีศีลนะ ศีล สมาธิ ปัญญา เพราะมีศีลที่สะอาดบริสุทธิ์มันถึงเกิดสัมมาสมาธิ พอเกิดสัมมาสมาธิมันเป็นฐาน มันเป็นที่ฐานให้เกิดปัญญา ถ้าปัญญาอย่างนี้เกิดโลกุตตรปัญญา มันไม่ใช่ปัญญาสมองที่เราคิดกันอยู่อย่างนี้หรอก ถ้าไม่ใช่ปัญญาสมองอย่างที่เราคิดอย่างนั้น แล้วปัญญามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ปัญญาอย่างนั้นมันเกิดได้

ความร้อน น้ำร้อน น้ำเย็น เราจะรู้อุณหภูมิว่าร้อนหรือเย็น เพราะเราได้สัมผัส ถ้าเราได้สัมผัสมันก็อยู่ในภวณะ เราจะรู้ได้ว่ามันร้อนหรือมันเย็น น้ำก็คือน้ำ นี้ก็เหมือนกัน จิตเรานะมันสัมผัส จิตเรามันรับรู้ ถ้าจิตเรสัมผัสจิตรับรู้แล้วเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันตสิฏฐิโก จิตรับรู้ นะ ถ้าจิตมันเป็นสมาธิมันจะรู้ว่าเป็นสมาธิ มันจะรู้เย็นขนาดไหน แล้วสมาธิ แก้กเลสได้ไหม พอมีสมาธิเราก็ดิตสมาธิของเรา โอ.. สมาธิมีความรู้เย็นมาก นี่คือนิพพานๆ ทุกคนคิดหมด แต่พอมันเสื่อมละ อ้าว.. นิพพานกูทำไมมันเสื่อมวะ

นี่ก็เหมือนกัน พอจิตมันมั่นคงขึ้นมาแล้ว มันก็เสื่อมสภาพไปตามธรรมดา เพราะพลังงานไฟฟ้า คูสิ มันต้องใช้หมดไปทั้งนั้นนะ แต่ที่ไม่หมดไปเพราะเขาต้องมีการผลิตไฟฟ้า ไฟฟ้าฝ่ายผลิตเขาต้องผลิตไฟฟ้า เขาต้องมีการสร้างพลังงานตลอดเวลา

แต่ตัวจิตละ ตัวจิตมันเป็นสันตติ สันตติเขาบอกชีวิตเป็นดวงๆ ไม่มีหรอก ! จิตเป็นดวงเดียว สันตติ ไฟฟ้านี้ ฝ่ายผลิตเขาต้องผลิตพลังงานขึ้นมา แต่สันตติมันเกิดทับซ้อนกันตลอดใจ มันก็เป็นพลังงานขึ้นมา พอเป็นพลังงานขึ้นมาปั๊บ ตัวนี้ตัวจิตเดิมแท้

ตัวจิตเดิมแท้จิตเป็นหญิงหรือเป็นชาย.. ไม่มี ! ทำสมาธิไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่ตัวบุคคล ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา มันเป็นสากลนะ สมาธิเป็นสากล ไม่แบ่งเพศ สมาธิไม่แบ่งเพศ ธรรมะก็ไม่แบ่งเพศ เพียงแต่ว่าเวลาปฏิบัติ เพศหญิงกับเพศชาย เห็นไหม

เวลาบวชเป็นภิกษุณี ภิกษุณีทำไมวินัยมากกว่าพระล่ะ ไปดูปาราชิกของภิกษุณีสิ แม้แต่รู้ความผิดของภิกษุณีด้วยกันแล้วไม่บอก.. ไม่บอก.. ต้องบอก ! ถ้าเราไปทำความผิดด้วยกัน ถ้าเราปิดบังเป็นสังฆาติเสสหรือเป็นปาราชิกจำไม่ได้ ปาราชิก ๑๓ สังฆาติเสสเท่าไรไม่รู้ มีมากกว่าเพราะอะไร เพราะความอ่อนไหวของผู้หญิง ผู้หญิงมีความอ่อนไหวมาก ความอ่อนไหวมันจะทำให้จิตใจมันคงได้อย่างไร ทำจิตใจมันคงได้ แต่มันก็มีความอ่อนไหว ข้อกรอบกติกามันถึงได้มีมากกว่าผู้ชาย

ผู้ชายเห็นไหม ปาราชิก ๔ สังฆาติเสส ๑๓ มันมีน้อยกว่า ในพระไตรปิฎกบอกไว้หมด นั่นมันก็บอกมาให้เห็นถึงความเป็นไป ว่าถ้าเกิดเป็นหญิงเป็นชายแล้ว นี่มันเป็นผลของวิญญูะ ไม่ต้องเสียใจ ไม่ต้องน้อยใจ ผู้หญิงก็ทำได้ ผู้ชายก็ทำได้

ปัจจุบัน เขาพยายามคืนรนกันเพื่อจะไปบวชเป็นภิกษุณี บวชเป็นอะไรกันขึ้นมา คืนรนไปเอาสถานะนะ แต่ความจริงคือตัวหัวใจนั่นมันทำให้สะอาดได้ เหมือนเราได้สถานะมา เป็นพระ มาบวชชั่วคราวเดี๋ยวก็สึกแล้ว ได้สถานะขึ้นมาแล้วจะทำประโยชน์ได้มากน้อยแค่ไหน นี่ได้สถานะขึ้นมาเราต้องแบกสถานะนั้นๆ สถานะคือสมมุตินะ

แต่ถ้าเราปฏิบัติปัจจุบันเราไม่ได้แบกสถานะ แล้วเราทำใจให้สะอาดเลย ในกรรมฐานเรา แม้ซีแก้วเป็นพระอรหันต์นะ เพราะเผาแล้วเป็นพระธาตุ แม้ซีก็เป็นพระอรหันต์ได้ แม้แต่ฆราวาสนะ ฆราวาสไม่ได้บวชก็เป็นพระอรหันต์ได้ พระเจ้าสุทโธทนะพ่อของพระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ ไม่ได้บวชก็เป็นพระอรหันต์ได้

คนที่ไม่บวชแล้วเขาปฏิบัติคิดว่าเราก้มี เพราะฉะนั้นเขาถึงว่า “บวชใจ” เพราะคำว่าบวชใจ บวชใจแล้ว แต่เราบวชมาแล้วมันได้โอกาส มันมีวาสนานะ เพราะในพระไตรปิฎกว่า ภิกษุเป็นผู้ที่มีทางกว้างขวาง เพราะบวชมาแล้วเรากว้านาได้ ๒๔ ชั่วโมง ถ้าเรามีความมุ่งมั่น เรามีความจริงของเรา

ดูกรรมฐานเราสิ พຼຽงนี้เข้าบิณฑบาต บิณฑบาตฉันเสร็จขึ้นมาแล้ว ๒๔ ชั่วโมง เป็นโอกาสของเราหมดเลย แล้วพຼຽงนี้เข้าก็ได้โอกาสบิณฑบาตอีก มีฉันอีก คือพระไม่ต้องกังวลว่าเราจะต้องหาอยู่หากินไง เรามีบาตรเวลาบวช บริหาร ๘ นี่บาตรของใคร บาตรนี่คือข้าวนะ นี่สังฆาฏิของใคร นี่ผ้าของใคร ผ้าปัจจัย ๔ ใง มีอาหาร มีเครื่องนุ่งห่ม มีกมลไว้ให้นอน มียารักษาโรค คือน้ำดองมูลรเน้า สมอ มะขามป้อม มันมีอยู่แล้วนะ

ทางของภิกษุมันกว้างขวาง แล้ว ๒๔ ชั่วโมงเราทำได้ตลอดเวลา ไม่ต้องวิตกกังวล กับความเป็นอยู่เลย มีคนพยายามส่งเสริมเราตลอดเวลา แต่คฤหัสถ์คือทางคับแคบ ถ้า คฤหัสถ์คับแคบ คฤหัสถ์เป็นพระอรหันต์ได้ไหม.. เป็นได้ แต่ทางคับแคบ คับแคบคือ อะไร โอ้อโฮ.. เข้าขึ้นมาต้องไปทำงานนะ ตี ๔ ออกจากบ้านแล้ว โห.. กว่าทำงานเสร็จ กว่ากลับมา พอกลับมาจะกินข้าวเสร็จเข้าห้องพัก ภาวนาครึ่งชั่วโมง นี่ทางคับแคบไง

ทางคับแคบเพราะอาชีพเขา เขาต้องแสวงหาเพื่อปัจจัยเครื่องอาศัย คนเกิดมาต้องมีปัจจัยดำรงชีวิต แต่มาบวชเป็นพระแล้วทางกว้างขวาง นี่คือโอกาสของเรา ได้โอกาส มาแล้วอย่าอนใจ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้เพื่อพวกเรานะ

เวลาพระพุทธเจ้าเล็งญาณไง เวลาสำเร็จไปแล้วเล็งญาณ ประเพณีพระพุทธเจ้าทำอย่างไร พระสงฆ์บวชแล้วทำอย่างไร พระพุทธเจ้าวางธรรมวินัยไว้ให้เราประพฤติ ปฏิบัติ ให้เราเข้าถึงธรรม ให้เราเข้าถึงตัวของเราเอง แล้วจะไม่สงสัยคำว่า “จิตนี้เป็นหญิง หรือเป็นชายเลย” เพราะถ้ามันยังลังเลสงสัยอยู่ถึงที่สุดไม่ได้นะ ถ้าเราจะถึงที่สุดแห่ง ทุกข์ มันตอบโจทย์ชีวิตนี้ได้หมดเลย มันตอบความรู้สึกเราได้หมดเลย

ถ้ามันตอบความรู้สึกของเราไม่ได้ สงสัยไหม.. สงสัยเป็นพระอรหันต์ได้ไหม.. ไม่ได้ ! ถ้ามีความสงสัย มีปมอยู่ในใจ สิ้นกิเลสไม่ได้ นั่นคือกิเลส

สิ้นกิเลสคือมันชำระล้างหมดเลย เข้าใจทั้งหมด ! ตั้งแต่ผลของวิญญูะ ตั้งแต่ พรหมลงมาเลย ทำไม่ถึงเป็นพรหม ! ทำไม่ถึงเป็นเทวดา ! ทำไม่ถึงเป็นมนุษย์ ! ทำไม่ถึง เป็นสัตว์ ทำไม่ถึงเป็นนรกอเวจี จิตนี้มันเป็นเพราะเหตุใด มันถึงเป็นไปตามนั้น !

แล้วแก้ไขได้ไหม ? แก้ไขได้ต่อเมื่อหมดอายุขัยของเขานะ ในวิญญูะพรหมก็มี อายุขัย ทุกอย่างมีอายุขัย คือถ้าเขาสิ้นอายุขัย เขาหมดอายุคือเขาต้องตาย พรหมก็ตาย เทวดาก็ตาย ทุกคนตายหมด มีอายุขัยของเขาแล้วเปลี่ยนแปลงไป.. เปลี่ยนแปลงไป ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ แล้วถ้าเราสงสัยในวิญญูะ เราก็เป็นผลของวิญญูะ เราก็เกิดใน วิญญูะ แต่ถ้าเราทำถึงที่สุดแห่งทุกข์นี้เป็นวิญญูะ พ้นออกจากวิญญูะ พอพ้นออกจาก วิญญูะ มันก็จบสิ้นกระบวนการทั้งหมด จบสิ้นกระบวนการด้วยความรู้จริง

หลวงตาบอกว่า “เศรษฐีธรรม” เศรษฐีธรรมรู้ตามความเป็นจริง ถ้ารู้ตามความเป็นจริง มันมีสมบัติจากทางโลกมากมาย สมบัติทางโลกนะเป็นสมบัติสาธารณะ ผู้ที่เขามีประโยชน์ทางโลกเขาทำของเขา นั่นนะบุญกุศลของเขา ถ้าใครสร้างบุญกุศลมากที่ประสบความสำเร็จทางชีวิตนะ

พวกเรานี้ปากกัดตีนถีบ ดิบๆ สุกๆ เดี่ยวก็ฟูเดี๋ยวก็แฟบ อันนี้เป็นเรื่องธรรมดา ชนชั้นกลางมาก แล้วชนชั้นล่างล่ะ ชนชั้นล่างของเขานี้พูดถึงความเป็นอยู่นะ แต่หัวใจล่ะ หัวใจถ้าเขามีคุณธรรมของเขา จะชื่นไหนฉันก็พอใจ ชื่นไหนฉันก็มีความสุข ความสุขคือความพอใจของเขา ถ้าเขาพอใจของเขา เขามีความสุขของเขา เขาไม่ต้องแบกรับภาระอย่างเรา คนที่มีภาระมาก รับมากก็เครียดมาก ทุกข์มากเป็นธรรมดา แต่ถ้าใจเป็นธรรมนะ สิ่งนี้มันเป็นที่ประโยชน์กับเรา

เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไฟไหม้บ้านใครเอาสมบัติออกจากบ้านได้มากน้อยขนาดไหน คือเราเอาออกจากบ้านได้นั้นคือสมบัติของเรา ไฟมันจะไหม้บ้านหมดไป ชีวิตนี้หามาเป็นของเราละ แล้ววันเวลา กาลเวลาก็เผาชีวิตเราไป พอเราตายไปแล้วนะสมบัติก็เป็นของสาธารณะไง เราไม่ได้อะไรไปเลย

แต่ถ้าเราฝังดินนะ ฝังดินคือเราเสียดละ เราทำบุญกุศลเห็นไหม นั่นนะผลออกจากชีวิตเรา เวลาเราเสียดละไปแล้ว ขาดจากมือไปแล้วนี่เป็นของใคร ถ้าเป็นวัตถุเห็นไหม จากมือเราอยู่ เราเสียดละออกไป จากครูบาอาจารย์ก็ไปตกที่วัดที่วา เราก็ก่อนของเรา

แล้วผลบุญล่ะ ผลบุญเห็นไหม ใจของผู้ที่เสียดละล่ะ นั่นละมันจะตามตัวไป มันจะตามจิตนั่นไป ถึงบอกว่าสิ่งที่เป็นการะ ถ้าใครรู้จักบริหารจัดการมัน มันเป็นประโยชน์ได้ แต่ถ้าไม่บริหารจัดการมันนะ ตายไปแล้วเป็นจิ้งจก ตุ๊กแกแมงมาเฝ้าอยู่นั่นนะ ปุโสมเฝ้าทรัพย์.. ปุโสมเฝ้าทรัพย์เพราะมันห่วงนะ

หลวงปู่มั่นท่านขึ้นไปเชียงใหม่ ท่านก็นั่งภาวนาไปเห็นจิตวิญญานเป็นฌรณ้อย กับพี่สาว ทุกคืนเลยมาเดินวนอยู่ที่เจดีย์นั่นนะ ท่านเห็นอยู่หลายคืน สุดท้ายท่านก็ถามว่าทำไมมาเดินวนอยู่ที่นี้ล่ะ ฌรณ้อยกับพี่สาวตั้งใจจะสร้างเจดีย์กัน ที่นี้พอสร้างเจดีย์ไป

แล้วมันยังไม่เสร็จ เป็นโรคระบาดแล้วตายทั้งคู่เลย พอตายทั้งคู่ก็ห้วงเจตีย์นั่น จิตวิญญานนั่นก็เฝ้าอยู่นั่นนะ เคนอยู่นั่นนะ วิตกกังวลว่าสร้างยังไม่เสร็จ

หลวงปู่มั่นท่านสงสารนะ นี่พูดถึงในประวัติหลวงปู่มั่นก็มี ท่านเล่าสืบต่อกันมา ในวงใน เทศน์ว่า การ.. ภาษาเทศน์เห็นใหม่ มนุษย์พูดกับจิตวิญญานอย่างไร พูดด้วยความรู้สึก ความคิดนะ ลองคิดสิ คิดเรื่องอะไรบ้าง ความรู้สึกนี่เป็นภาษาจิต ภาษาใจ ภาษาใจนะ ฮี.. นึกเอาเลย ทางนั้นก็รับรู้ๆ

ทำไม ? เจตีย์นี่ก็ได้สร้างแล้ว ก่ออิฐถือปูนมันก็เกือบจะเสร็จอยู่แล้ว มันก็ได้บุญกุศลแล้ว ในเมื่อถ้ายังสร้างไม่เสร็จ บุญกุศลได้เท่าไรก็ควรได้เท่านั้น ถ้าไม่มีความวิตกกังวล บุญนั่นก็ได้แล้ว แต่บุญนั้นมันโดนความวิตกกังวลปิดไว้ เลยได้มาเกิดเป็นเปรตเฝ้าอยู่ที่นี่ พอฟังเทศน์แล้วมันปลดวงใจได้ พอปลดวงใจได้ปั๊บก็ปล่อยวาง ปล่อยวางด้วยบุญนั่นนะไปเกิดเป็นเทวดาหมดเลย

พระอะไรที่ตัดจิวรเห็นใหม่ ได้จิวรมา สมัยโบราณนะ เวลาเราอ่านพระไตรปิฎกแล้ว เราจะเอาสมัยปัจจุบันนี้ไปเทียบไม่ได้ สมัยโบราณไม่มีโรงงานทอผ้า ไม่มีอะไรเลย เป็นเรื่องของธรรมชาติหมด ฉะนั้นพระองค์นั้นก็กลับบ้านไปแล้ว แล้วญาติพี่น้องก็ให้ผ้าฝ้ายมา ผ้าฝ้ายเนื้อหยาบๆ มาถึงก็เอามาแกะแล้วมากรอใหม่ มาทอใหม่ เย็บใหม่ โอ้.. ทอสวยมาก เพราะมันมากรอใหม่ซะใหม่ พอเป็นผ้าชิ้นมากก็ตัด เพราะพระสมัยพุทธกาลตัดเย็บเองได้หมดนะ เพราะพอตัดเย็บเป็นจิวรเสร็จ โอ้โฮ.. มันมีความสุขนะ โอ้โฮ.. ผ้าสวยงาม คั้นนั่นทอรุ่งตาย ด้วยความรักผ้าฝ้ายนั่น มาเกิดเป็นเล่นอยู่ในฝ้านั่นนะ

ตามวินัยสงฆ์ ถ้าพระมีผู้อุปฐาก ผู้ที่อุปฐากพระองค์นั้น บริหารของพระที่ตายนั้นให้ได้แก่ผู้อุปฐาก แต่พระองค์ไหนไม่มีผู้อุปฐาก บริหารนั้นต้องเป็นของของสงฆ์ ถ้าตกเป็นของสงฆ์ ให้แจกกันภายในสงฆ์

ฉะนั้นพระองค์นี้ตาย มันยังไม่มีผู้อุปฐาก ผ้าฝ้ายนั่นก็เป็นของสงฆ์ พอเป็นของสงฆ์ สงฆ์ก็ประชุมกันว่าผ้าฝ้ายนี้จะให้ใคร ที่นี้สมัยโบราณเขาไม่ฟุ่มเฟือยเหมือนที่ว่าผ้าเราเยอะๆไปหมด ฉะนั้นถ้าแจกผ้าฝ้ายนั่น...

นี่พระพุทธเจ้ารู้อนาคตตั้งสัจญาณ.. พุทธถึงว่าจิตที่สิ้นกิเลสแล้ว มันจะรู้เห็นไปหมด เข้าใจตามความเป็นจริง ถ้าแจกผ้าผืนนั้นไป พระองค์นี้ตายแล้วไปเกิดเป็นเลน เกาะอยู่ที่ผ้าด้วยความผูกพัน ถ้าแจกไปคนอื่นเอาไปใช้ มันจะมีความโกรธ เลนมีอายุแค่ ๗ วัน ถ้าเขาตายด้วยความโกรธอันนี้ เขาจะไปตกนรกเพราะด้วยความโกรธ

พระพุทธเจ้าบอกว่า “ให้พับผ้าผืนนี้ไว้ หรือตากไว้ตรงนั้นก่อน ใครห้ามแตะต้อง” พอห้ามแตะต้อง เลนนั้นมันก็อยู่กับผ้าผืนนั้นมันก็มีความสุข พอครบ ๗ วัน เลนก็ตาย พอเลนตายนะ เลนได้ไปเกิดบนสวรรค์ เพราะเป็นพระปฏิบัติปฏิบัติชอบ พอสมควร

แต่เพราะด้วยความผูกพันต่อผ้าผืนนั้น เวลาตายแล้วไปเกิดเป็นเลนอยู่กับผ้าผืนนั้น พระพุทธเจ้าไม่ให้แจก ถ้าแจกเลนตัวนั้นตายแล้วจะลงนรกอเวจีด้วยความผูกโกรธ พระพุทธเจ้าไม่ให้แจก ให้เลนนะมีความสุขกับผ้าผืนนั้นจนเลนตัวนั้นหมดอายุขัย พอหมดอายุขัยปั๊บ เขามีความสุขของเขาแค่ ๗ วัน แล้วเขาก็ไปเกิดเป็นเทวดา

แล้วพระพุทธเจ้าก็ให้อาผ้าผืนนั้นมาแจกกัน มันได้ประโยชน์ไปหมดเลย แม้แต่เจ้าของผ้าผืนนั้นพอตายแล้วไปเกิดเป็นเลนก็ยังมีความสุข แล้วยังได้ไปเกิดบนสวรรค์ได้อีก แต่ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ได้ไปห้ามปราม เพราะพระราณะ บุณฺชนนะ ตาเนื่อนะ ตามกฎหมาย ตามธรรมวินัย

อ้าว.. ก็พระตายไปแล้ว ของๆ นี่ก็ต้องเป็นของสงฆ์ ของสงฆ์ก็ต้องแจกกัน เราไม่เห็นนะว่าผลกระทบจากจิตวิญญาณเราไม่เห็นนะ เราไม่รู้ เราทำถูกต้องทำตามธรรมวินัย แต่พระพุทธเจ้าเห็นประโยชน์กับจิตดวงนั้น เห็นประโยชน์กับพระในนั้น เห็นประโยชน์กับทุกๆ อย่าง พอทำตามนั้นแล้วได้ประโยชน์หมดเลย

นี่พุทธถึงเวลาสมบัติที่เรามี ถ้ามันเป็นประโยชน์มันจะเป็นประโยชน์ ถ้าไม่เป็นประโยชน์จะเป็นอย่างนี้ คนเราถ้าทำใจได้สิ่งนี้เราไม่ไปเกาะเกี่ยวกับสิ่งนี้ เราหาเป็นผลประโยชน์เห็นไหม

คูติ เราพูดบ่อยเรื่องบิลเกตส์ เห็นน้ำใจเขา.. ๖๐,๐๐๐ ล้านเหรียญนะ ตั้งเป็นมูลนิธิ ไม่ให้ลูก บอกโรครวยมันจะทำร้ายลูกเรา โรครวย ! เพราะเด็กถ้ามันมีเงินขนาดนี้

ถ้าเด็กมันดีก็ดีไป ถ้ามันไม่ดีมันจะเสีย เพราะฉะนั้นเด็กนี้ให้ปัญญา ให้เขาเลี้ยงชีพของเขาเอง ๖๐,๐๐๐ ล้านเหรียญนะ เขามาตั้งเป็นมูลนิธินะ

แต่มีคนมาย้อนกลับเราเยอะมาก ที่เราพูดคำนี้ “หลวงพ่อบุญมาชยคอมพิวเตอร์ชูดริคมากเลย” อันนั้นมันเป็นธุรกิจของเขา แต่เวลาเขาได้มาแล้ว เขาไม่ถือเป็นสมบัติของเขา แต่ก็มีคนพูดมาอีก บอกว่า “หลวงพ่อตั้งเป็นมูลนิธิมันไม่ต้องเสียภาษี” เราก็จะไปคิดแต่ในแง่ลบของเขาไป เห็นเขาให้ ๖๐,๐๐๐ กว่าล้านเหรียญ มันก็ยังอิจฉาเขา แล้วถ้าเขาไม่ให้ก็.. เงินเนี่ยๆ ของเขา เขาบริจาคได้ไว้อะ ! พอเขาบริจาคได้ทุกคนก็จะหาแต่ข้อบกพร่องของเขา ว่าเขาหลบภาษีเอ๊ย ทำธุรกิจมาด้วยการชูดริคเอ๊ย แต่เขาก็ให้วะ เขาก็ให้ ๖๐,๐๐๐ กว่าล้าน เขาก็ให้.. เขาก็ให้ พูดถึงน้ำใจ นี่พูดถึงสมบัติ ถ้าเราหาว่าเป็นของดี ก็เป็นของดี นี่พูดถึงสมบัติทางโลกนะ

แต่ถ้าเราบวชแล้ว เราก็ต้องหาของเรา ภิภุเห็นไหม หลวงปู่มั่น หลวงตาเล่าให้ฟัง หลวงปู่มั่นนิพพานนะ เงินศดในวัดมีอยู่ ๕๐๐ กว่าบาท ไม่มีอะไรเลย หลวงปู่มั่นตายนะในวัด ไม่มีอะไรเลย แต่หลวงปู่มั่นก่อนที่ท่านตาย ในประวัติหลวงปู่มั่นท่านบอก ท่านไม่อยากจะตายที่นั่น เมื่อก่อนที่นั่นมันเป็นบ้านนอก มันไม่มีตลาด ถ้าคนเข้ามาแล้วนะมันต้องมีการฆ่าสัตว์ ท่านขอไปตายในเมือง เพราะในเมืองมันมีตลาด เพราะตลาดเขาฆ่าสัตว์เหมือนกัน นี่บางคนเขาคิดกันอย่างนั้น

แต่ไม่คิดเหมือนพระหรรอก ไปตายในเมืองนี้ การฆ่าสัตว์นั้นมันไม่มีเจตนา การฆ่าสัตว์เพื่อเป็นงานเป็นกุศล เป็นบุญกุศลที่เราตั้งใจเราจงใจฆ่าเขา ! แต่สิ่งที่เขาฆ่ากันในตลาดนั้นมันเป็นธุรกิจของเขา คนเขาอยากมั่งมีศรีสุข คนเขาอยากมีเงินมีทอง เขาทำเพื่อธุรกิจของเขา แต่เราไม่มีเจตนา เราไปซื้อของที่นั่นเป็นเนื้อ ๓ อย่าง เราไม่ได้ยินว่าเขาฆ่าเพื่อเรา.. เราไม่ได้ตั้งใจให้เขาฆ่าเพื่อเรา.. เนื้อ ๓ อย่างที่สะอาดบริสุทธิ์ เขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าให้เรา เราไม่รู้ไม่เห็น นี่ความสะอาดบริสุทธิ์

นี่ก็เหมือนกัน อู๋.. ไอ้พวกมังสวิรัตินี้ บาปอยู่ที่คนทำ กรรมอยู่ที่คนกิน ถ้ายังกินเนื้อสัตว์อยู่แล้วมันยังมีแผ่เมตตาแล้วมันจะแผ่เมตตาได้อย่างไร แหม.. คิดแบบวิทยาศาสตร์ไป คิดก็ยังไม่เห็นอยู่ใช่ไหม แต่การกระทำมันเป็นเพราะความโลภของคนอยากมั่งอยากมีเขาก็ทำของเขา เขาอยากมีฐานะของเขา เขาก็มีอาชีพของเขา

เพราะอาชีพที่พระพุทธเจ้าสอนแล้วว่าให้เลือกเอาว่าอาชีพที่สะอาดบริสุทธิ์ก็มี อาชีพต่างๆ ก็มี ฉะนั้นเขาทำของเขาเนาะ พอหลวงปู่มันไปตายที่วัดป่าสุทธาวาส ในตลาดสดเขามีคนขายของเขา ใครอยากได้บุญได้กรรม ใครอยากได้สิ่งใด ก็แสวงหาเอาตามแต่ สิทธิเสรีภาพ นี่ไงท่านถึงไปตายที่สกลนคร

แต่เวลาท่านตาย หลวงตาบอกเลย หลวงปู่มันตาย เงิน ทรัพย์สมบัติในวัดมีอยู่ ๕๐๐ บาท เราจะบอกว่าสมบัติของพระคือธรรมวินัย สมบัติของพระคือศีลธรรม สมบัติของพวกเราคุณงามความดี อยู่ที่ศีลธรรมของเรา.. อยู่ที่ศีลธรรมจริยธรรมของเรา ไม่ได้ อยู่ที่วัตถุ โลกเขาแข่งขันกันด้วยวัตถุ เวลาเขาไปวัดกัน วัด ด. เด็กใจ แต่วัดป่าวัดกรรมฐานนี้ วัตรคือข้อวัตรปฏิบัติ วัตรคือสิ่งที่ทำความสะอาดต่างๆ นี่คือข้อวัตร วัตรของเราเนาะคือพฤติกรรม คือความประพฤติ คือการกระทำของเราเนาะคือวัตร

แต่ถ้าทางโลกนะ วัดนะ วัดก็ปูนนะ วัดก็อิฐใส่หินปูนเหมือนกัน แล้วเวลาบ้านทำไมเขาไม่เรียกว่าวัดละ เดียวนี้บ้านสร้างเหมือนวัดเยอะเยอะไป ทรงไทยเหมือนวัดหมดเลย แล้วเอาตรงไหนเป็นวัดละ แล้วเวลาวัดร้างขึ้นไปละ วัดร้างไปแล้วมันเหลืออะไรละ ทุ่งนานะเขาบุกที่วัดร้างเห็นไหม แล้ววัดร้างอยู่ไหน วัดก็เป็นสมมุติทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าวัตรปฏิบัติของเราเนาะ มันจะสร้างคุณงามความดีให้เรา มันจะเป็นประโยชน์กับเราเนาะ ถ้าเป็นประโยชน์กับเรา เราบวชเป็นพระแล้ว เราเอาทรัพย์ของเรา เวลาหลวงตาท่านพูดนะ “อยู่กับเราให้ได้คุณงามความดี” ท่านตบหัวใจตลอด คุณงามความดีเป็นนามธรรม เป็นความรู้สึก เป็นคุณธรรมเป็นความรู้สึกอยู่ในหัวใจ หัวใจเศร้าหมอง หัวใจแบกรับภาระ หัวใจที่มันทุกข์มันยาก กับหัวใจที่มันได้ละออกไป แล้วละแบบธรรมวินัย มันละโดยสมบูรณ์

เวลาธรรมของพระพุทธเจ้านะ เป็นพระโศคายนะ เวลาฆ่ากิเลสเนาะ ตัดกิเลสเนาะ มันดั่งแขนขาด คือดุติ คนตัดแขนทิ้งแล้วมันจะกลับมาต่อเชื่อมได้ไหม ความรู้สึก ความนึกคิดของเรา เราคิดว่ามันตัดไม่ได้ มันทำให้หายไปจากใจเราไม่ได้

แต่เวลามันชำระกิเลส ตั้งโยชน์ ๓ ตัว สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส มันขาดไปจากใจ พระโศคายนเห็นชัดเจนมากกว่าเป็นพระโศคายนอย่างไร เป็นพระสติทาคามีอย่างไร เป็นพระอนาคามีอย่างไร เป็นพระอรหันต์อย่างไร มันสะอาดบริสุทธิ์

ด้วยการสมุจเฉตปหาน การตัดที่ไม่เป็นอกุปปรกรรม อฐานะที่จะกลับคืนมา มันยิ่งกว่า การตัดของเราละ

อย่างการตัดเพชรตัดพลอย คุณเขาเจียรระโนพลอย มันเป็นวัตถุนะ แต่การสมุจเฉตปหานด้วยมรรคญาณ ขำระกิเลส มันตัด เราจะบอกว่า “ถึงจะเป็นนามธรรม แต่มันเป็นสังขะ มันเป็นความจริงที่จับต้องและพิสูจน์ได้” ไม่ใช่ว่า อู๋.. เวลาทุกข์ยากกว่าเป็นกิเลส ตัณหา เวลาสบายใจนี่กว่าเป็นพระอรหันต์ ไม่ใช่หรอก ! มันมีสังโยชน์ พอมีสังโยชน์มีการร้อยรัดจิตอยู่ จิตนี้มีสังโยชน์ร้อยรัดจิตอยู่ มันจะเวียนตายเวียนเกิดไปเป็นหญิงเป็นชายที่วุ่นนี้ไง มันก็จะไปเกิดเป็นชายเป็นหญิงต่อไป

แต่ถ้าจิตมันชำระสะอาดแล้ว มันก็ไม่ใช่ชายและไม่ใช่หญิง แล้วมันก็ไม่ไปไหนอีกแล้วมันเป็นพลังงาน มันเป็นอกุปปรกรรม มันเป็นอฐานะที่แปรสภาพ มันเป็นสิ่งที่อยู่ในหัวใจเรา ที่เราจะประพฤติกปฏิบัติขึ้นมา พุดไปมันก็จะเสียเวลาเยอะ เนาะจะให้พุดไปอีกชั่วโมงก็จะพุดไปเรื่อยๆ มีปัญหาใหม่ ไม่มีเนาะ เอวัง